

Barátaimnak

Barátaim, vajon milyen szél hord össze minket, és milyen szél fújja át torkunk fuvoláján a dallamokat, amik hozzánk szólnak egyre ismerősebb, tisztább hangokon, suttogva a csendben és sűrűltve a zajban, ami csend és zaj mind a szél, a nyár a télben is, az ablakos, faleveles tánca az időnek, ami megvigasztal, mert mi úgy hisszük még, bizony úgy hisszük, hogy a szél az ágak közül, a lombok közül kél, mint a madárfütty a csöppnyi torokból az égen, és igazat képzelünk így is, mint ahogy mindig és mindenki csak igazat képzel, és igaz a döbbenet és a megnyugvás a fényben, a mindenség zenéjének végtelen sóhajában, ahol egyetlen kóruddá válik minden torok, de minden hang külön teremtménye és teremtője az időnek, ennek az időtlen pillanatnak, a fénynek és a szélnek, a tükröknek, a találkozásoknak és a történeteknek, ahol zúgnak, folyvást zúgnak a harangok, a megfeszítetést és a feltámadást sóhajtják, dicsérik – érettünk és nekünk – drága barátaim, egyidőben.

Paulinyi Tamás